

14. dan, Prvo videnje nebeške Gospe, ROJENI SMO ZA NEBESA

Bila je sončna nedelja. Po sveti maši so otroci odgnali ovce v Irijsko globel. Pojedli so skromno malico in kleče odmolili rožni venec. Nato so se začeli igrati. Med igro so na nebu opazili bliske. Pomislili so, da se morda bliža nevihta, zato so zbrali ovce in jih začeli priganjati proti domu. Med tem se je znova močno zabliskalo. Otroci so nad majhnim hrastom, ki so mu v tistih krajih pravili tudi "črnika", zagledali neko gospo, ki je bila oblečena v belo in je sijala bolj kakor sonce. Presenečeni so obstali v njeni bližini.

Gospa jim je rekla: "Ne bojte se. Nič hudega vam ne bom storila."

Frančišek je Gospo le videl, njenih besed pa ni slišal. Lucija se je opogumila in jo vprašala: "Od kod ste?"

"Sem iz nebes, " je odgovorila Gospa.

"In kaj želite od mene?" je spet vprašala Lucija.

"Prišla sem vas prosit, da bi prihajali semkaj šest mesecev zapovrstjo na trinajsti dan v mesecu ob isti uri. Potem vam bom povedala, kdo sem in kaj hočem (...)"

"Bom tudi jaz šla v nebesa," je zanimalo Lucijo.

"Da, pojdeš."

"In Jacinta?"

"Tudi."

"In Frančišek?"

"Tudi on bo šel, vendar mora zmoliti še veliko rožnih vencev," je odgovorila Gospa.

Lucija se je tedaj spomnila na prijateljici, ki sta pred kratkim umrli in vprašala Gospo, ali sta že v nebesih. Gospa ji je odgovorila, da je ena v nebesih, druga pa v vicah.

Gospa je vprašala otroke:

"Ali se hočete darovati Bogu, da boste prenašali vse trpljenje, ki vam ga bo poslal, v zadoščenje za grehe, s katerimi ga ljudje žalijo, in kot prošnjo za spreobrnjenje grešnikov?"

"Da, hočemo!"

"Morali boste veliko trpeti, toda Božja milost bo vaša moč."

Po teh besedah je Gospa razprostrla roke in na otroke razlila zelo močno luč, ki je izhajala kakor odsev in njenih dlani in so jo otroci takole opisali: "Ta luč je prodrla v naša srca v najgloblje globine naših duš. Videli smo sami sebe v Bogu, ki je bil ta luč, mnogo jasneje, kakor se vidimo v najboljšem ogledalu."

Otroci so padli na kolena in od srca ponavljali: "Moj Bog, moj Bog ljubim te!" Po nekaj trenutkih je Gospa prosila otroke: "Molite vsak dan rožni venec, da boste izprosili svetu mir in konec vojne." Lucija je vprašala: "Ali bo vojna trajala še dolgo, ali je bo kmalu konec?" Gospa ji je odgovorila: "Tega ti ne morem povedati, dokler ti ne povem tudi tega kdo sem."

Takoj zatem se je začela počasi dvigati proti vzhodu, dokler ni izginila v neizmerni daljavi. Otrokom se je zdelo, da ji veličastna svetloba utira pot skozi nebo, kot bi se odprla nebеса. Okno upanja za vse človeštvo se je odprlo.

*

Lucijo je ob srečanju z nebeško Gospo najbolj zanimalo, ali bo tudi sama odšla v nebеса. To vprašanje naj postane pomembno tudi zate in naj te vodi pri tvojih vsakodnevnih odločitvah. Veseli se nebеса. Naj postanejo tvoj najpomembnejši cilj v življenju.

NALOGA: V družini se pogovorite o tem, kako si predstavljate nebеса. Nebesa lahko tudi narišeš.